Пише: Никола Малбашки
субота, 26 април 2008 11:04

Недавно је на једној телевизији, у некој страној серији, приказан разговор двоје људи о њиховом мушком познанику. Мушкарац је девојци изнео сумњу у погледу сексуалне опредељености њиховог другара, рекавши да је он „геј“, на шта му је девојка одговорила да у то не верује, јер овај није „толико напредан“.

Ма како бизарно и издвојено деловао тај дијалог, он и те како налази потврду у реалности. Данас је, нарочито у државама Запада, у моди промовисати сексуалне слободе, бити хомо или бисексуалац, или барем – ако неко има тужну судбину да је у дубини душе „само“ хетеро – борити се за права угрожене геј мањине.

Медији су најавили долазак око 25.000 тзв. геј активиста на такмичење за песму Евровизије, које ће се одржати крајем маја у Београдској арени. „Јако много људи се спремало да дође, али је због наше политичке ситуације доста тога поремећено, тако да не знам колико ће их заиста доћи. Они који дођу у Београд остаће бар недељу дана“, рекао је Предраг Аздејковић, домаћи геј активиста. Оваква најава није прошла без одговора. Представници организације „Образ“ обећали су да ће уколико до тога дође, „улице српског Београда бити крваве“ (*Газета*, 10 април). На интернет форумима бројни појединци најавили су учешће у таквој борби против најављене геј параде, а представници организатора изјавили су да они не учествују у њиховом доласку, па не могу ни да брину о њиховој безбедности.

Због таквих најава удружење Квирија центар проследило је изјаве Младена Обрадовића („Образ“) и Александра Радоша (PR Евровизије) званичницима и националним удружењима фанова Евровизије, и истовремено од полиције затражило да превентивно ухапси екстремисте да би заштитили „Параду поноса“, којој би они били домаћини. Неколико дана касније, 14 априла, ово удружење покренуло је акцију „Љубав на улице, хулигане у затворе“. Не знам шта тачно значи први део тог наслова, али се апсолутно слажем са другим делом, зато што сматрам да су хулигани пре свега они који организују таква дешавања. Свако ко парадира својом сексуалношћу по улицама је барем исто онолико хулиган колико и онај који га у томе спречава. И то не само зато што су такви хомосексуалци-егзибиционисти хулигани над моралом, пристојношћу и културом. Водитељ Евросонга Пер Сундерс је на сајту Неттависен изјавио поводом параде у Београду како се нимало не плаши. „Пре свега, ово није никаква парада“, рекао је. „Мислим да ће се они уплашити, и мислим да треба да схвате докле могу да иду и да напусте град пре него што стигнемо.“ Испада, дакле, да ни хомосексуалци нису безопасни кад су у већини, и да геј нису тако „весели“ кад су у групи.

Захтеви који су изнети у актуелној кампањи Квирије углавном су општа места и нешто што сваки грађанин може да потпише. Једино за шта се конкретно залажу су једнака права за „геј особе“, као што их имају и остали грађани, и безбедност у просторима који припадају свима.

Морам да признам да ми ти захтеви нису јасни. Колико знам, „геј особе“ имају иста права као и остали грађани, нико им не суди због њиховог опредељења и понашања, слободно се запошљавају и живе као и сви остали. И што се тиче безбедности, уверен сам да су безбедни исто онолико колико и остали грађани. Ни више ни мање. Ако баш очекују да у Србији могу да оду на било које место и јавно раде оно што иначе јавно раде момак и девојка у сличној прилици, онда мислим да су то нереална очекивања, и да не постоји закон чијим би се усвајањем то спречило. Својим пристајањем да сопствену сексуалност изнесу из спаваће собе на улице, пристали су да постану део супкултуре. А тад приватно престаје да буде само то, и постаје слика животног става и део имиџа. Због тога не могу да очекују да неки закон регулише међусобну активност између појединих групација које су на улицама града. И евентуални напади на њих не могу се онда третирати као напади на приватно опредељење, него су то напади на јавну, градску, уметничку позу коју су заузели. Може и једноставније – ако је некоме мало да ужива у кревету, па поред тога жели да се јавно мази са својим партнером истог пола, истовремено обучен у обележја који представљају поткултуру којој припада, не може да очекује да неко ко следи супротне животне шаблоне мирно прође поред њега и да због тога игнорише правила групе којој припада. Не постоји закон који би одређивао ту врсту правила урбаног, градског, уличног живота, нити би постојао полицајац који би такав закон могао да спроведе у праксу.

Поред тога, не видим како би нека бизарна и декадентна парада могла да утиче на то да законодавац усвоји нешто што би ишло њима у корист. Да би се утицало на парламент, обично се организује потписивање петиција, отварање јавне расправе, трибине... Мени лично је потпуно свеједно шта ко ради испод свог крова, али не разумем потребу да то јавно показује, и да још то назива „парадом поноса“. Колико знам, установљено је да је егзибиционизам болест, и мислим да они који воле да у парковима показују свој „понос“ због тога иду у затвор, а не проглашавају се напредним људима који слободно испољавају своју сексуалност.

Због тога мислим да је на делу терор мањине над осећањима већине. И није спорно ни оно што се углавном узима као аргумент против одржавање такве декадентне параде, да то није у реду јер су деца на улици и да је проблем како то њима објаснити. Ни бескрајне расправе о томе да ли је хомосексуалност на неки начин „заразна“, да ли може да буде вештачки изазвана, да ли је та слика на улицама лепа или ружна, морална или не, и слично. Најбитније је да такво дешавање вређа осећања већине. Каква год да је та

већина, нека је и назадна, нека није у праву, ипак је већина. Ваљда је један од постулата демократије и брига да се својим поступцима не повреде осећања других људи.

Зато верујем да су инсистирање да се најављена геј парада одржи и кампања Квирије само део демонстрације силе и показатељ онога што могу да ураде. Колико је геј лоби у Србији битан фактор, показало се зимус када је директор једне велике телевизијске куће морао да се јавно извини хомосексуалцима због увредљиве једне или две реченице које су се чуле уживо у „Великом брату“. Истовремено, није осуђена изјава против жена („Волим жене, али само кад их купујем“), емитована у истој емисији. Али је зато снажно осуђено покајничко признање младожење, који је у емисији јавног сервиса рекао да је тукао своју будућу жену, да се због тога каје и да се то више неће дешавати. Постоји, наравно, снажна веза између овога. Иако су обе изјаве само признање о учињеном делу – при чему је једна само констатација радње која траје („куповина“ жена), а друга кајање и исповест – осуђена је само ова друга, јер је прва изјава емитована на приватној телевизији иза које стоји страни капитал и људи који финансирају неке невладине организације. И не само што обе изјаве нису третиране барем истоветно, него је другу причу, исповест, један познати НВО активиста покушао да представи као кривично дело.

Постоји, дакле, веза и између невладиног сектора и Квирија центра. Док се Квирија труди да стално одржи тензију промовисањем лажног морала и лажне борбе за слободу коју већ имају, поједине НВО имају улогу да томе пруже убедљиво и артикулисано оправдање, истовремено нападајући све оне појаве које нису под „кишобраном“ истих НВО. Да је, на пример, у истој емисији РТС-а („24 сата свадба“) била емитована нека хомосексуална свадба, у којој је младожења изјавио да он и младожења упражњавају садо-мазо односе, и да викендима и празницима раде и друге бизарности, исти активисти НВО би, претпостављам, нашли оправдање у слободи испољавања сексуалности, налазећи у томе прихватљиво „модерно“ размишљање.

Нажалост, постоји и додатак који би могао да читаву идеологију овог дуета спроведе у политичку праксу. Квирија је јавно подржала ЛДП и тиме практично стала уз листу оних НВО које су, мање или више јавно, исто урадиле. Тиме је практично створен један трозубац, „тројни пакт“ и заокружен круг дејства. Квирија центар и НВО се надопуњују, при чему ови други имају далеко шири круг деловања, и служе да оправдају појаве и ван области борбе за права хомосексуалаца, а ЛДП је засад само снажно подржан од обе групације, као странка од које се очекује да би у будућности могла највише да учини за интересе ове „троглаве“ организације, која је у ствари тројна манифестација истог политичког бића.

Због свега овога мислим да би сваки покушај онемогућавања геј параде био права трагедија за Србију. Сваки пут кад се овде дешавало насиље нисмо добро пролазили и време је да научимо да је тако. Чак и кад насиља није било, Запад га је измишљао и приписивао Србима да би на основу таквих лажи вукао своје потезе који су били погубни по нас. Геј лоби је у Србији већ довољно јак, а у Европи и свету је још јачи, и не би требало да дозволимо да будемо испровоцирани да урадимо нешто од чега бисмо имали само штету. Мислим да би свако коме су интереси Србије на првом месту, а ако му геј парада толико смета, требало да та дешавања на крају маја третира као елементарну непогоду. И да се због тога повуче у кућу, навуче завесе и чита књигу, чекајући да то прође. Србија ће од тих људи имати користи, а ако ништа друго, барем ће оставити пуно пара у градској и државној каси. То је нешто што нам се одавно није десило. Да зарадимо на туђој глупости.